

L Á S K A

Jsem drsný Faun lesů, mučený vášní a vztekem,
 žíznivé hrdlo vzpínám po vilném polibku ženy,
 smích dnů procitlých vítám po noci probdělé skřekem,
 a moje doupe, kde orgií skvrny schnou, krvavě rudé má
 stěny.

5 Žen průvod dlouhý vídal jsem kdysi, lehaje v rokytu
 měkkém,
 a chvěje se žádostí, přec naň štal jsem rozmaru svého feny;
 za nocí modravých, opájen měsíce vlašným mlékem,
 panny jsem miloval pro jejich strach, pro rozkoše řev divé
 ženy.

Pak smutkem sledován příšerným prchal jsem v křoviny
 husté,
 10 když trávníky byly zdupány a rokliny zely pusté,
 když uvadly smíchy a pocely a vůně lásky když zchladla...

Teď ve hrudi mé tak znavené bláznivá touha usládla
 po jedné z těch, které potkal jsem, by s mými své snoubila
 kroky,
 a které bych za nocí měsíčních mateřské objímal boky.

Řev hmoty, jež věkům vstříc kypí pravěká
 ve věčném řetěze metamorfóz,
 a unylé volání ze hlubin člověka,
 v němž zajatá duše po spříznění teple lká,

5 v mohutné hymně do žití nám vpadlo přílivem sladkých
 doz...

V zbahnělém ovzduší, kde soumrak závoje tká,
 ty horoucí tóny slyším skloněn nad bílým znavením tvých,
 milenko, póz
 a lokám panenskou svěžest tvé duše a z ňader tvých vůni
 tuberóz.

10 Ať societa mdlá nám škrtí vypráhlá hrdla,
 hrdla vypráhlá starými výkřiky smutku –:
 s pyšným úsměvem čela s kuplířkou půjdeme v půtku.

Ať buržoa řadí. Nám pěst již v bojích ztvrdla,
 a v atmosféře, jež výpary slz a prolité krve je hustá,
 dech harmonie křídly nás chrání a k pocelu sklání nám ústa.

Co prsti zahřáté máš asi pod prsů růžovou vlnou,
 když z hrudi tvé se povznesl květ, jenž má tak panenský
 nádech,
 nad bahna, kde bestie mamonu dalekým sluncím klnou
 a všechno vysoké zdupají na pustnoucích, pustnoucích
 ladech.

5 Kdys buržoa tobě sliboval, leč na vodu neklidu plnou
 jsme spolu vyjeli s touhou vznícenou po světla vodopádech;
 a také hlupec ti sliboval, leč duši svou vášněmi mlnnou
 k mé sklonilas prudce, bych rubíny její slovem své vřelosti
 zadech!

Té lásky tvého srdce! Té květiny vzňaté na pozadí
 urputných mraků!
 10 Tam je tak pusto na bídém prohnilem vraku,
 kde čeládka kreténů klaní se ubohé sádrové bystě.

Však na jiných vodách vesluje dnes sváteční naše loď,
 k tvrdému boku si přisednout a k hrudi mé sklonit se pojd',
 ať kalich rtů tvých o můj v přípitku zazvoní čistě.

Tisíckrát žel! Kdyby starý Řím nás obléval svým davem
slunce přešťastné, že rdí se nad antiky luhem,
vůní západu by táhlo nás pod blankyt setmělý,
zrychlujíc tep srdcí našich k písni druha s druhem.

- 5 Snivých milenců, náš krok by tíh do háje Venušina. –
Jistě pak by mramorem svým pohnul bohyně prs bílý;
šťastným snoubencům ta matka rozkoše by žehnala.
Tisíckráte žel! Ty slunné doby v minulo se slily.

- 10 Milenko, však v proudy lásky volně skloňme srdcí květ.
Děti mrákot, kdeže máme usměvavé bohy?
Duším mdlým jen plane kdesi idol praubohý.

Jinak smutno. Však dost síly zbývá vzkřiknout divoce,
že cejch hanby nebolí nás, vpálen lidským řádem –:
oltář úcty zažehnou nám v příštím žití mladém.